

İLKAY ÇULHA

Pencere Önü Çiçeği

“Pencere önünde arkadaştan ayrı
Porselen saksıda bir süs çiçeği
Evin hanımı her akşamüstü
Su ve güneş sunar”

.....

Beklettin beni... Unuttun sanmıştım bir an. Can suyumu verdin bana, ben Bülent abiden bir şeyler mırıldanırken... Güneşimi arada sırada görüyorum, ama su hayatın güzelliğini tekrar hatırlatıyor bana. Havalarda ısınmaya başladı ya artık, can suyuma daha çok ihtiyacım oluyor unutma beni olur mu? Gerçi neredeyse her gün evdesin bu sıralar, seni daha çok gördüğüme seviniyorum. Benimle daha çok konuşuyorsun, ısınıyorum. Biliyorsun Eskişehir ayazı bizi de etkiliyor, içimiz donuyor. Sen güneşim olup beni ısıtmayı da unutma olur mu? Bildiğim kadarıyla benimle konuştuğun zamanlarda sıkıntı olmuyormuş, benim konuşmalarımı duyuyorsan asıl sıkıntın o zaman başlamış. Sırf seni düşündüğümünden dolayı içimden konuşuyorum seninle, sessiz harflerimle konuşuyorum ki duymayasın. Sağlığın önemli benim için.

Sürekli bir o pencereye bir diğer pencereye gidiyor, düşünceli bir şekilde etrafı seyrediyorsun, en son bir “of” eşliğinde tül perdeyi çekip sürekli bilgisayarın başında oturduğun koltuğuna geçiyorsun. Son zamanlar bütünleşiverdin bu koltukla; bazen yemeğini bile bu koltukta yiyorsun. Koltuğun da bir örtüsü var, perdenin arkasından ayrıntılı göremiyorum ama bu bir “anne koltuk örtüsü”. Neredeyse tüm günün burada geçiyor, evdesin ve çalışıyorsun, yazıyorsun. Aslında biraz üzülüyorum senin adına; sürekli dışarıyı görebiliyorum ben, kıskanma ama senden daha şanslıyım galiba. Şu sıralar herkesten daha şanslıyım aslında, maske denen şeyleri yüzlerine takıp dolaşıyor insanlar artık, bulaşıcı bir hastalık varmış. Bazen televizyondan izlediğin haberleri dinliyorum, oradan duyuyorum. Çok tehlikeli bir virüsten dolayı insanlar daha az çıkıyorlar sokağa, hatta bazen hiç çıkmıyorlar. Sokağa çıkma yasağı oluyormuş bazen. Tramvaylar bile daha az geçiyor, içinde de çok az insan var. Cansız cam ardından iyi göremesem de maskeli hepsi. “Hayata baksana takmıyor kimseyi, hiçbir şey diriltmez artık geçmişi, yâredir yine de...” şarkı sözlerini bilir misin? Bu maskeli balo ve onun sahte yüzleri...

Bugün pencere camına, geçen hafta sonu büyük bir keyifle çizip boyadığın resimleri yapıştırdım. İki küçük Türk bayrağı da boyamışsın. En üste de tabi ki Büyük Önder Atatürk'ü yapıştırdım. Sen halen küçük bir çocuksun büyümemiş, görüyorum. Ama... Sadece sen değilsin bunları yapan; karşı apartmandakilerin küçük kızı da çizip boyadığı gökkuşağını yapıştırdı cama. Ne zamandır gökkuşağı göremiyordum. Eskişehir'in puslu, o sıkıcı bulutlu havası yok mu, güneşten ve gökkuşağından mahrum bırakıyor beni. O kadar çok sevindim ki gökkuşağını gördüğüme, özlemişim inan ki. Teşekkürler minik kız; bana doğadan bir armağan sunduğun için bugün. "23 Nisan kutlu olsun" diye yazmış bir de gökkuşağının yanına. Yan taraftaki dairenin pencere camına da kırmızı-beyaz balonlar asılıyor, Türk bayraklarının hemen yanına. Uzaktaki bir balkonu görebiliyorum; kırmızı bayraklarla, rengarenk farklı kağıtlarla süslemişler balkonun penceresini. Anlıyorum, 23 Nisan için hazırlıklar yapılıyor bugün. Son bir saatte balkonlar Türk bayraklarıyla doldu, harika görünüyorlar. Esen rüzgârda dalgalanıp dans etmeye başladılar, hepsi farklı ritimde takılsalar da farklılıkların ahengi daha güzel değil midir her zaman?

Ah birden kalabalıklaştı sokak, iş çıkış saati... Tramvaydan inenler hızlı adımlarla yürüyorlar, yüzlerinde maskeler, ellerinde poşetler. Görünmeyen yüzlerindeki tedirginlik onları takip ediyor ardı sıra, küçük bir esinti yaratıyor bu gerginlik, görebiliyorum ne garip. Karşıdaki markette de bir yoğunluk başladı, of sanırım yine yarın sokağa çıkma yasağı var. 23 Nisan'da olacak bu sefer bu yasadır, şimdi anlıyorum kimse dışarı çıkamadığı için böyle süslendi camlar, balkonlar. Bu insanlar da her şeyin bir çözümünü buluyorlar. Bazen seviyorum onları, duyarlı olduklarında çok güzeller aslında, farkında olabilseler keşke.

Güneş batıyor, kararmaya başladı hava. Bulutlu havalarda akşam daha erken oluyor sanki. Şu karşıdaki genç çocuk da neredeyse saat başı balkonda. Sesim çıksa kızacağım, güzelce paylayacağım, içme şu mereti diyeceğim de diyemiyorum işte bir garip pencere önü çiçeğiyim ben. Dallarımı oynatmaya çalışıyorum belki görür beni diye ama yok nafile yapamıyorum, biraz rüzgâra ihtiyacım var aslında. Ama ben yine denemeye devam edeceğim, vazgeçmek yok bende genç çocuk. Oysa ki bir tek o canımı sıkıyor bu bayraklarla donatılmış sokakta.

Perdeler çekilmeye başlandı artık pencerelerde. Herkes yine salonlarında televizyon başına çekildi, görüyorum perdelerin pencereleri kapatmayı unutmuş küçücük köşelerinden. Karardı hava, iyi akşamlar duyarlı insanlar ve mutlulukla süslenmiş sokaklar...

Ah evet gün doğuyor yavaş yavaş. Bugün sanırım güneşli bir hava olacak ki o da istiyordur 23 Nisan'ı coşkuyla kutlamayı. Karşıdaki market açıldı, birazdan müşteriler gelmeye başlar.

Taze ekmek bu garip insanların en çok sevdiği şey, o köşesini küçücük koparıp yiyenler yok eskisi gibi ama insanların ekmeğe olan sevgisini hissediyorum. Ramazan pidesine olan düşkünlükleri hele bir başka. Acaba bu sefer nasıl olacak, pide kuyruğu olmayacak mı? Olmamalı, kimse riske atmamalı kendini ama işte insanlar garip ya, yine merakla bekleyeceğim yapacaklarını. Beni yine çok şaşırtacaklar eminim.

Ah halen çocuksun diyorum, senin bayramın ya bugün erkencisin bu yüzden. Sevmediğin iş hayatının stresinden dolayı kendini yaşlı hissediyorsun. Çoğu zaman üzgün bir yüzle geçiyor günlerin görüyorum. Hatta hayat enerjin tükenmiş hissediyorsun ama ben görüyorum içindeki büyümeyen çocuğu. Ne kadar denesen de olmadı, yapamadın, o çocuğu büyütmedin. Boş ver böyle kal, ihtiyacımız olan bu; içindeki çocuğu her şeye ve herkese rağmen yaşatanlar. Onun için senin de bayramın kutlu olsun. Dinle bak senin için Bülent abiden mırıldanıyorum sessiz harflerimle:

“...yüzünü dökme küçük kız
Yaşamın anlamını bul
Sonra dinle kendini
Yolunu bil”

Bir şarkı sesi yükseliyor karşı köşedeki ilkokuldan. 23 Nisan sürprizi de bu demek ki. Barış abinin şarkısını da duyurmaya çalışıyor okulun hoparlörü, eski sahiplerini bekleyen o ümitle; “bugün bayram, erken kalkın çocuklar...” Ama bu sefer yalnız kutluyor bayramını. En sevdiklerimden bahsediyor bugün şarkılar. Şu gezen ekmek arabası biraz bozsa da büyüyü, marşlara ayak uydurmaya çalışıyor sanki o da. Marşları her duyduğumda içimde kabaran bu garip mutluluğu da anlamadım gitti ne zamandır...

Üç güvercin tekrar tekrar geldi pencereye, bekleyip gittiler seni. Biliyor musun evde kalman onların da işine yaradı, sürekli evde kaldığın için beslemeye başladın onları. Onlar da alıştılar tabi günde üç dört kere bulgur yemeye, şimdi arada kontrole geliyorlar, biraz bekleyip gidiyorlar. Umut herkesin ekmeği oldu artık. Sahi bugün bir kereliğine bulgur koydun onlar için, unuttun mu yoksa merak içindeyim. İnsanlar evde kaldıkça onları besleyenler de azaldı, onun için unutmasan keşke onları da...

Çok keyifliyim. Bu rüzgârlı havada nazlı nazlı dans eden bayrakları izlemek çok güzel, çok umut verici. Hava kararmasa da izlemeye devam etsem danslarını tüm gün...

Herkes balkonlara çıkmış bekliyor, ellerinde bayraklarla. Sanırım kutlama var bugün, ben de büyük bir merakla bekliyorum, hadi bakalım. Beş dakika geçti. Ah karşı okuldan İstiklal Marşı'nın sesi gelmeye başladı. Herkes İstiklal Marşı'na eşlik ediyor şu an, alkış sesleri tüm balkonlarda. İlk defa böyle bir şey yaşıyorum, çok ama çok güzel. Marş bitti, herkes alkışlamaya devam ediyor, ıslıklar eşlik ediyor alkışlara. Evlerin açık pencerelerinden farklı marş sesleri, şarkı sesleri geliyor. Herkes ellerinde bayraklarla eşlik ediyor, tanımadıkları halde birbirlerine sesleniyorlar karşılıklı. Sen de eşlik ediyorsun ne güzel, deli gibi alkışlıyorsun sesin duyulmadığından. Bir ara bilgisayarına bağladığın iki hoparlörü pencerenin önüne koydun, tüm sokağa sen de İzmir Marşı'yla eşlik ettin. Karşı apartmandan şarkı, marş istekleri geliyor, ezanı bekliyorsun. Sonrasında bir-iki şarkıyla tekrar balkonlardayız. Ah herkes için çok iyi geldi bu, herkes umutlandı, gururlandı. Sana fark ettirmeden ben de eşlik ettim şarkılara. O kadar çok eğlendim ki bu yarım saatte. Ne zaman bir marş duysam duygulanırım zaten, içimde tarifi zor bir mutluluk, gurur ve hüznün bir şeyler hissedirim, ağlamaklı olurum. Bu ülkenin ne güzel değerleri var, bazen unutuyor insanlar ama zor zamanlarda hemen bir araya gelip kenetleniyorlar, yine çok garipsiyorum bu durumu. Ne düşünüyorum biliyor musun? 19 Mayıs'ta da böyle bir etkinlik olsa sahi nasıl güzel olur değil mi? Herkes evlerinden şarkılara, alkışlara eşlik eder yine. Şimdiden büyük bir merak ve heyecanla bekliyorum Gençlik ve Spor Bayramı'nı. Yine bayraklarımız dalgalansın, İstiklal Marşı gururla söylensin, şarkılar çalınınsın ve söylensin. Nasılsa evdeyiz hep birlikte. Çok güzel olur yine eminim.

Bu yarım saat bana öyle iyi geldi ki! Can suyumu ve güneşimi almış kadar keyifliyim bu gece; yaprak ve kök uçlarıma kadar beslendim sayenizde, teşekkürler... Keyfim yerindeyse o vakit şarkımı mırıldanırım ben de;

“...ne şebnem görmüştür ne kırağı tanır
Ama iyi konuşur, kitap gibi
Rastgele çiçeklere şöyle bir bakar
Cansız cam ardından, tül perdelerden
Pencere önü çiçeğine
Ne mecburen güneş ne karakış
Ne dopdolu bahar ürpertisi...”